

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.124/2013/24. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év január hó 16. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év január hó 14. napján kelt **28.B.1450/2011/101. számú ítéletét megváltoztatja.**

Az I. r. vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének, a közbizalom elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 342. § (1) bekezdés b.) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntettének **minősíti.**

A II. r. és III. r. vádlottak egészséget veszélyeztető bűncselekményeit egyaránt a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdésének III. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer- kereskedelem büntettének **minősíti.**

A IV. r. vádlott közegészséget sértő cselekményét az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének, a közbizalmat sértő cselekményeit egységesen 1 rb. az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b.) pont szerint minősülő közokirat-hamisítás büntettének **minősíti.**

I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését **5 (öt) év** fegyházbüntetésre, II. r. és III. r. vádlottak szabadságvesztés büntetését a halmazatra utalás mellőzésével egyaránt **4-4 (négy-négy) év** fegyházbüntetésre, IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetését **6 (hat) év** fegyházbüntetésre **enyhíti.**

I. r., II. r., III. r. vádlottak a büntetésük kétharmad részének letöltése után **feltételes szabadságra bocsáthatók.**

I. r. vádlott őrizetbe vételének kezdő napja helyesen 2010. március 30. napja.

IV. r. vádlott újabb előzetes fogvatartásba kerülésének kezdőnapja helyesen 2010. november 24. napja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja.**

A vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 92.320.- (kilencvenkétezer-háromszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében

I. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b.) pont] miatt halmazati büntetésül 7 év fegyházbüntetésre ítélte,

II. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés] és kábítószerrel visszaélés vétsége [1978. évi IV. törvény 282. § (1) és (5) bekezdés a.) pont] miatt halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 évre a Magyar Köztársaság területéről kiutasításra ítélte,

III. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 5 év fegyházbüntetésre és 5 évre a Magyar Köztársaság területéről kiutasításra ítélte,

IV. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés a.) pont] és közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c.) pont] miatt halmazati büntetésül mint visszaesőt 8 év fegyházbüntetésre és 8 évre a Magyar Köztársaság területéről kiutasításra ítélte, valamint megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész téves minősítés miatt és a büntetés súlyosítása érdekében; I. r. és IV. r. vádlottak, valamint védőik enyhítésért; II. r. és III. r. vádlottak, valamint védőik felmentés céljából jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség Bf.8685/2010/200-I. számon a fellebbezés írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy a szám alatti lakásban már meglévő, jelentős mennyiségű kábítószer megszerzése, illetve tárolása mellett, azt követően az újabb, ugyancsak jelentős mennyiségű kábítószer I. r. és IV. r. vádlottak általi megszerzése a 0000 szám alatt nem a saját használatot, hanem a mások számára történő továbbadást célozta.

Arra nem merült fel adat, hogy a II-III. r. vádlottak által szállított csomagnak Magyarországon az I. r. és IV. r. vádlottakon kívüli, más, további személy lett volna a címzettje.

Mindkét lakásban lefoglalásra kerültek mérlegelésre, csomagolásra szolgáló tárgyak, amelyek nyilvánvalóan a már meglévő, illetve a leszállított kábítószer több, kisebb mennyiségben történő adagolására szolgáltak.

Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a kábítószer tárolására, valamint adagolására, csomagolására alkalmas lakások bérbe vételéhez szükséges kaució, valamint bérleti díj összege meghaladta az I. r. és IV. r. vádlottak jövedelme alapján biztosított anyagi

kereteket, így nem zárható ki az, hogy megélhetésüket a birtokukban lévő, illetve részükre szállított kábítószer értékesítéséből biztosították.

A kétségtelenül nem saját fogyasztást szolgáló, jelentős mennyiségű kábítószer nem egy alkalommal, egyszerre került az I. r. és IV. r. vádlottakhoz, hanem legalább egyszer megismételt átvétel során, amely a lefoglalt egyéb tárgyakra és a vádlottak életkörülményeire is figyelemmel további eladásra, értékesítésre szolgált.

Az I. r. és IV. r. vádlottak haszonszerzés végett, kereskedelmi célból szerezték meg a Budapest szám alatti lakásban lefoglalt kábítószert, majd ugyanezen célból került szállításra további jelentős mennyiség a II-III. r. vádlottak által a 0000. szám alatti lakáshoz, így cselekményük az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősül.

Figyelemmel arra, hogy a kábítószernak kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése befejezett cselekménynek minősül, a magatartás nem rekedt meg kísérleti szakaszban.

A minősítés megváltoztatására tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítása indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.1037/2011/15. számú átiratában a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendszerű eljárása során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve mérlegeléssel állapította meg a tényállást, mely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól. A törvényszék indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben eleget tett, mely nem ellentétes a logika szabályaival sem.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést valamennyi vádlott bűnösségére, a közbizalom elleni cselekmények és a II. r. vádlott fogyasztási típusú kábítószerrel visszaélés vétsége cselekményének minősítése helytálló.

Anyagi jogszabályt sértően minősítette azonban a kereskedői típusú kábítószerrel visszaélés büntettként értékelt cselekményt. Fenntartotta az elsőfokú ügyészi fellebbezésben foglaltakat és indítványozta, hogy az ítéletábla e magatartást az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett

kábítószerrel visszaélés büntettének minősítse, melyet az I. r. és IV. r. vádlottak társtettesként, míg a II-III. r. vádlottak bűnsegédként követtek el.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és egyben kötelezettsége, így a rögzített tényállást és a II-III. r. vádlottak bűnösségét támadó, felmentésüket célzó fellebbezések a másodfokú eljárásban nem foghatnak helyt.

A törvényszék által kiszabott fegyházbüntetés tartama - figyelemmel a cselekmény befejezettségére, összehangolt jellegére, a szervezett, társas elkövetésre - indokolatlanul enyhe, ezért mind a négy vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés súlyosítására tett indítványt.

A II-III-IV. r. vádlottak esetében a kiutasítás alkalmazása helytálló, azonban annak mértéke - különösen a visszaeső IV. r. vádlottnál - nem tetтарыnyos, ezért indokolt azok tartamának felemelése.

Mindamelletт a II-III. r. vádlottakkal szemben 26.160.- forintта az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdés a.) pontja alapján vagyonekობzást kell elrendelni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője a büntetés enyhítése iránt benyújtott fellebbezést fenntartotta.

Az ítélezési gyakorlat alapján a kereskedés mint elkövetési magatartás akkor állapítható meg, ha rendszeresen ismétlődő, anyagi haszonszerzés végett folytatott adásvétel történik, jelen ügyben azonban ennek megtörténtét semmi nem bizonyítja. A cselekmény kísérleti szakban maradt, mivel a forgalomba hozatal csak akkor befejezett, ha a kábítószer bekerül a forgalomba, erre azonban a vádlottak esetében nem került sor. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bűncselekmény jogi minősítését helyesen állapította meg.

A törvényszék az enyhítő körülményeket nem tárta fel teljes körűen. A kábítószer hatóanyag tartalom nem sokkal haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát, ami nyomatékos enyhítő körülmény. Ahogy a vádlott javára értékelendő életkorát, a büntetés-végrehajtási intézetben tanúsított jó magatartása, folyamatos munkavégzése.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott védője kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem bizonyított, hogy védenсe tudta, hogy a bőrrönd mit tartalmazott. Kizárólag az első vallomásában tért el ettől, azonban később elmondta, hogy félelemből, a vietnámi hatóságok előtti gyakorlatra tekintettel vallott így. Ezt követően vallomásaiban végig arról számolt be, hogy csak a hamis márkájú ruhák szállításáról tudott. II. r. és III. r. vádlottak egybehangzóan akként nyilatkoztak, hogy nem bontották fel a csomagot, ezt a daktiloszkópiai vizsgálat is alátámasztotta alá, mivel II. r. vádlott ujjlenyomata nem volt fellelhető a csomagon.

Mivel a kábítószer fogyasztás Csehországban történt, a területi hatály hiánya miatt nem állapítható meg a bűncselekmény elkövetése.

Mindezekre figyelemmel mindkét bűncselekmény esetében II. r. vádlott felmentésére tett indítványt.

A **III. r. vádlott védője** fenntartotta a bejelentett jogorvoslati kérelmét, a Be. 352. § (1) bekezdés b.) pontja alapján, megalapozatlanság okából történő felmentésre irányulóan. Az elsőfokú bíróság a telefonhívásból - amelyre az utazást megelőző napon II. r. és III. r. vádlottak között került sor - tévesen következtetett arra, hogy mindkét vádlott kábítószerfutár volt. A telefonhívás alapján ugyanis biztosan csak annyi állapítható meg, hogy ismerték egymást, de ezt nem is tagadták. III. r. vádlott vallomásaiban végig azt állította, hogy nem tudott arról, mit szállított a társa. Egyébként II. r. vádlott is azt vallotta, hogy védence nem tudott a bőrönd tartalmáról. Ezt egyedül egy későbbi vallomásában cáfolta, melyben megpróbálta a III. r. vádlottra terhelni a felelősséget. Az eset körülményei arra utalnak, hogy a megbízás II. r. vádlottat érintette, hiszen ő tartotta a kapcsolatot a megrendelővel, ő tudta a címet, ahova a bőröndöt szállítani kellett. III. r. vádlottra csak azért volt szükség, hogy legyen egy olyan személy is, aki nincs beavatva. Az elsőfokú eljárásban a szándékos bűncselekmény elkövetésének alanyi oldalára bizonyíték nem merült fel, ezért indítványozta III. r. vádlott felmentését.

A **IV. r. vádlott védője** szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a jogi minősítést, mely megfelel a töretlen bírói gyakorlatnak, önmagában a mennyiség nem elegendő a kereskedés elkövetési magatartás megállapításához. Az ügyész egy lakásban talált mérlegre is hivatkozott, amely azonban szintén csak a forgalomba hozatal bizonyítására elegendő, hiszen nem került elő olyan bizonyíték, amely a többszöri adásvételt alátámasztotta volna.

IV. r. vádlottal szemben kiszabott 8 év fegyházbüntetés eltűlzott, ezért indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kiszabott büntetés enyhítését.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva folytatta le.

A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett.

Kihallgatta tanúként a taxit vezető xy-t, a lakások bérbeadóit: ZZ-t, yy-t, pp-t és nn-t, az I. r. vádlott ismerősét, mm-t és az intézkedő rendőrt, ss-t. A tanúk kihallgatása előtt a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, jj tanú a Be. 82. § (1) bekezdés a.) pont alapján a vallomástételt jogosan tagadta meg.

Az elsőfokú bíróság ismertette a szakértői véleményeket és az egyéb okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

A cselekmény elkövetésekor hatályos Btké. 23. § (1) bekezdés b.) pont és (3) bekezdés értelmében a Btk. 282-283. §-ában szereplő „előállít, megszerez, tart, az országba behoz, onnan kivisz, az ország területén átvisz” és „kínál, átad, forgalomba hoz, vagy azzal kereskedik” elkövetési magatartások szempontjából a kábítószer csekély mennyiségű, ha tetrahidro-kannabinol (THC) esetén a tiszta hatóanyag-tartalom az 1 gramm mennyiséget nem haladja meg. A kábítószer jelentős mennyiségű, ha az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának hússzoros mértékét meghaladja.

A 2012. január 01. napjától hatályos Btké. 23. § (1) bekezdés b.) pont, illetve a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény 461. § (1) bekezdés c.) pont és (3) bekezdés a.) pont szerint a kábítószer csekély mennyiségű, ha tetrahidro-kannabinol (THC) esetén a tiszta és savformában együttesen jelenlevő THC-tartalom (totál-THC) a 6 gramm mennyiséget nem haladja meg; míg jelentős mennyiség az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának hússzorosát - mely 120 gramm - meghaladó hatóanyag-tartalom.

Az új szabályozás szerint a kender eredetű kábítószer mennyiségének jogi értékelési alapját a lefoglalt anyagban található tiszta THC és THC-sav együttes mennyisége, az ún. teljes vagy totál THC-tartalom adja. A tiszta THC mennyiségéhez hozzáadva a sav formában levő THC mennyiséget kapható meg a totál-THC tartalom, ebből adódóan az anyagban levő totál-THC tartalom nem lehet kisebb, mint a tiszta THC mennyiség.

A lefoglalt és meglévő kábítószer esetén az ítéltábla osztja a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet „Tájékoztató a delta-9-THC csekély és jelentős mennyiségére vonatkozó jogszabályváltozásból adódó szakértői kérdésekről” elnevezésű szakmai anyagban foglaltakat, miszerint 1 és 6 gramm, illetőleg 20 és 120 gramm közötti, 2012. január 01. előtt mért tiszta THC tartalom esetében lehet indokolt a lefoglalt anyagban lévő totál-THC tartalom meghatározására irányuló ismételt szakértői vizsgálat.

A jelen ügyben lefoglalt, összesen 13.777,63 gramm növényi anyagban 115,5+-6,8 gramm delta-9-THC volt, így az elsőfokú bíróság helyesen rendelte el a lefoglalt és még meglévő kannabisz ismételt szakértői vizsgálatát. Ennek eredményeképpen az igazságügyi vegyészszerző megállapította (elsőfokú iratok 99. szám alatt), hogy a lefoglalt kábítószer totál-THC tartalma 1294 gramm volt, mely a jelentős mennyiség alsó határát szintén meghaladja, így kedvezőbb elbírálást nem eredményezett.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel. Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata és c.) pont alapján részben megalapozatlan, mert a vádlottak személyi körülményei körében megállapított tények, valamint a tényállás kisebb mértékben hiányos és iratellenes. A megalapozatlanságot az ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel és pontosítással orvosolta.

I. r. vádlott élettársa Budapesten a piacon dolgozik eladóként, havi jövedelme 170.000.- forint. Egy nagykorú gyermeke 24 éves, aki Vietnámban él, eltartásához a vádlott nem járul hozzá.

IV. r. vádlott feleségétől - aki Vietnámban él és dolgozik - 17 éve különváltan él.

A tényállás **1. pontját** kiegészíti az ítélet

- 5. oldal első bekezdésében azzal, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet megállapítani, hogy II. r. és III. r. vádlottak a kábítószer szállításáért a 200 euro fizetséget megkapták.

- 6. oldal első bekezdésében azzal, hogy az összesen 13.777,63 gramm növényi anyag totál-THC tartalma 1294 gramm volt, mely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 1078 %-a; a Budapest Gyakorló utcai helyszínen lefoglalt 6829,79 gramm növényi anyag totál-THC tartalma 509 gramm, mely a jelentős mennyiség alsó határának 424 %-a (vegyész-szakértői vélemény bírósági iratok 99. szám alatt).

A tényállás **3. pontját** az ítélet 6. oldal kilencedik bekezdésben pontosítja akként, hogy II. r. vádlott a Magyar Köztársaság területére történő beutazása után fogyasztotta el a kábítószerét. A tényállás 3. pontjából az ítélet 6. oldal tizenegyedik bekezdést mellőzi.

A fenti változtatással a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján tartalmazza a bizonyítékok számbavételét, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is. Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységekor a logika szabályaival és hétköznapi gondolkodással ellentétes megállapítást és következtetést nem tett. Meggyőző érveléssel számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg és miért találta bizonyítottnak a vádlottak terhére rótt bűncselekmények elkövetését.

A tényállás a bizonyítékok perrendi szabályoknak megfelelő mérlegelésén alapul, a tényállásban megállapított tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal, az csak kisebb részben szorult változtatásra.

A tényállás 1. pontjában a tényállás tartalmazza, hogy a II-III. r. vádlottak 200 euro fizetség ellenében vállalták a kábítószer szállítását. E tekintetben kizárólag II. r. vádlott vallomása állt rendelkezésre, amely alapján kétséget kizáró módon azt nem lehet megállapítani, hogy az ellenértéket mindketten megkapták volna. Legelső vallomásában ugyanis csak annyi szerepel, hogy minden szállításért 200 eurot

kapott (nyomozati iratok 1387. oldal), de a pénz tényleges átadásáról nem ejtett szót, egyébként köztudomású, hogy a futárokat általában a szállítás eredményes elvégzése után szokták kifizetni. Arra pedig egyáltalán nincs adat a vallomásában, hogy III. r. vádlott részére a megbízó fizetett-e valamennyi összeget. Ezért a másodfokú bíróság az 5. oldal első bekezdés megváltoztatta akként, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet megállapítani, hogy II. r. és III. r. vádlottak a kábítószer szállításáért a 200 euro fizetséget megkapták.

A másodfokú bíróság - ítéletszerkesztési hibát kiküszöbölve - az indokolási részből a 23. oldal második és harmadik bekezdéséből átemelte a tényállás 1. pontjába a bírósági iratok 99. szám alatti vegyészszakértői vélemény totál-THC mértékére vonatkozó megállapításait.

A tényállás 3. pontjának pontosítását pedig az indokolta, hogy II. r. vádlott legelső gyanúsítotti kihallgatásakor akként vallott, hogy elfogása előtt 1 órával a taxiban fogyasztotta a heroint (nyomozati iratok 1407. oldal), majd a bírósági tárgyaláson is első védekezése az volt, hogy Magyarország területén vette be kábítószer. Ezen vallomásainak megváltoztatására semmilyen magyarázatul nem szolgált, így figyelemmel arra, hogy a II-III. r. vádlottak Vácon szálltak le a vonatról és onnan utaztak Budapestre, ahol elfogásukra 14 óra 55 perckor került sor, a másodfokú bíróság álláspontja szerint bizonyított, hogy a II. r. vádlott a heroint a Magyar Köztársaság területére történő beutazása után fogyasztotta el, a tényállást is eszerint módosította. E ténynek - ahogy arra a II. r. vádlott védője perbeszédében helyesen utalt - azért van jelentősége, mert az elkövetéskor és elbíráláskor hatályos anyagi jogszabály értelmében a magyar büntető törvényt kell alkalmazni a belföldön elkövetett bűncselekményre, a nem magyar állampolgár által külföldön elkövetett cselekményre pedig akkor, ha a cselekmény a magyar és az elkövetés helyének törvénye szerint is büntetendő és a büntetőeljárás megindítását a legfőbb ügyész elrendelte (területi és személyi hatály). Tekintettel arra, hogy a tényállás szerint a nem magyar állampolgár II. r. vádlott belföldön követte el a cselekményt, annak elbírálása a magyar büntető törvény hatálya alá tartozik.

I. r. és IV. r. vádlottak és védőik részéről a tényállást jogorvoslati támadás nem érte. E két vádlott esetében a közbizalom elleni bűncselekmények elkövetését az okirati bizonyítékok - helyszíni szemle jegyzőkönyv, rendőri jelentések, bérleti szerződések, okmányszakértői vélemény - és a tanúk (így a helyszíni szemlénél közreműködő ss, illetve a bérleti szerződések aláírásánál jelen lévő lakást bérbeadók) vallomása alapján ítéleti bizonyossággal fel lehetett tární.

I. r. vádlott esetében az elsőfokú íráság helyesen fejtette ki, hogy az általa saját használatában lévőnek elismert telefonról küldték üzenetben a kábítószer átvételének pontos helyszínét a II. r. vádlottnak, akivel az eseményt megelőzően is volt telefonkapcsolata. Másrészt az átadás helyszínéként megjelölt lakást, illetve a Budapest szám alatti lakást is hamis papírokkal I. r. vádlott bérelte ki, őt egyértelműen azonosították bérlőként a tanúk. Mindezek alapján a lefoglalt kábítószerhez való kapcsolatához kétség sem férhetett.

IV. r. vádlottat a Budapest 0000 számú lakás előtt fogták el, miután átvette a kábítószer a II-III. r. vádlottaktól. A telefonok és híváslisták értékelése alapján bizonyított, hogy az I. r. és IV. r. vádlottak kapcsolatban álltak, ezt erősíti, hogy pp tanú felismerte a IV. r. vádlottban azt a személyt, aki a utcai lakás zárcseréjénél jelen volt. Emellett mindkét lakáshoz kulccsal rendelkezett, a másik lakásba ő maga vezette el a nyomozókat, ahol kábítószer és mérleget foglaltak le, a csomagolóanyagon és a mérlegen pedig az ujjnyomát is azonosították. Figyelemmel arra, hogy taxival a parki lakásból a 0000-i címre vitette magát, ahol kérte a taxit, hogy várja meg a II-III. r. vádlottakat, majd őt a utcai lakás előtt a kábítószerrel fogták meg, egyértelmű, hogy az átvétel miatt érkezett a helyszínre.

II. r. és III. r. vádlottak és védőik felmentésre irányuló fellebbezései - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terheltek védekezésének elfogadását célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a tényállást III. r. vádlott az eljárás során következtelen, önmagának ellentmondó nyilatkozataival szemben II. r. vádlott beismerő vallomása alapján állapította meg, melyben terhelő vallomást tett III. r. vádlottra is, miszerint mindketten futárok voltak és feladatuk a kábítószer átadása volt. E vallomását alátámasztotta, hogy mindkettőjüket közvetlenül az események után, az átadást követően azonnal a helyszínen el is fogták, a IV. r. vádlottnál pedig lefoglalták a kábítószer is. A híváslista igazolja a II. r. vádlott I. r. vádlottal való kapcsolattartását, illetve azt, hogy III. r. vádlottal is az eseményeket megelőzően beszéltek.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak bűnösségére.

Az ítélőtábla az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 01. napján - a cselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között - történt hatálybalépésére tekintettel vizsgálta, hogy a vádlottakra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő 1978. évi IV. törvény, illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 2. § szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha azonban a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni. A másodfokú eljárás idején hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseit mind a cselekmény minősítése, mind a büntetés kiszabása körében vizsgálni kell.

A cselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette büntetési tétele öt évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó

szabadságvesztés; míg a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette szintén öt évtől húsz évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett.

Ugyanakkor 2013. július hó 01. napjával megváltozott a kábítószer fogyasztásával kapcsolatos törvényi szabályozás. A vádbeli időben a jogalkotó a fogyasztást önálló elkövetési magatartásként nem szabályozta, azt a fogyasztásra történő megszerzésen vagy tartáson keresztül rendelte büntetni. Az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a.) pontja szerint minősülő privilegizált esetként szabályozott csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható.

A 2012. évi C. törvény önállóan nevesíti a fogyasztást, amelynek fenyegetettsége megegyezik a csekély mennyiség megszerzésére vonatkozó büntetési tétellel. A törvény az 1999. március 01. és 2003. február 28. napja közötti időszakban hatályos szabályozáshoz tért vissza, amikor - ha súlyosabb bűncselekmény nem valósult meg, - a fogyasztás explicit büntetni rendelt volt. A 2012. évi C. törvény 178. § (6) bekezdése szerint minősülő kábítószer birtoklásának vétsége miatt - súlyosabb bűncselekmény megvalósulásának hiányában - azt fenyegeti két évig terjedő szabadságvesztéssel, aki kábítószer fogyaszt, illetve csekély mennyiségű kábítószer fogyasztás céljából megszerez vagy tart.

A Bkv. 57. számú kollégiumi vélemény II/1. pontjában adott iránymutatás szerint kábítószer fogyasztása alatt értendő az elkövető (fogyasztó, kábítószer-használó) minden olyan magatartása, aminek közvetlen következménye, hogy a kábítószer a szervezetébe jut.

Ebből következően és a jogszabály szövegének értelmezéséből az Alaptörvény 28. cikkében meghatározott követelmény alapján - miszerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban azt feltételezve értelmezik, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak, - az állapítható meg, hogy a kábítószer-fogyasztás folyamata, a korábban elkövetett cselekmény során a kábítószer szervezetbe juttatásának gyakoriságától, illetve hatóanyag-tartalmától függetlenül vétségként nyer értékelést.

A fogyasztás azonban szubszidiárius, azaz csak akkor állapítható meg, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg.

A közokirat-hamisítás büntette törvényi szabályozása és büntetési tétellel fenyegetettsége nem változott, az elkövetéskori és elbíráláskori anyagi jogszabály azonos módon, 3 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés, 2012. évi C. törvény 342. § (1) bekezdés].

A büntetés kiszabásának elvei megváltoztak: míg a 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, addig az 1978. évi IV. törvény 83. § ilyen előírást nem tartalmaz.

A jogalkotó mindkét törvény esetében fegyház fokozatot ír elő háromévi vagy azt meghaladó, a kábítószerrel visszaélés súlyosabban minősülő eseteire kiszabott szabadságvesztésnél [1978. évi IV. törvény 42. § (2) bekezdés b/3. pont, 2012. évi C. törvény 37. § (3) bekezdés ad.) pont].

A büntetés enyhítésével kapcsolatban mind az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) bekezdés, mind a 2012. évi C. törvény 82. § (1) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a büntetési tételnél enyhébb büntetés szabható ki, ha annak legkisebb mértéke a büntetés kiszabásának elveire figyelemmel túl szigorú lenne. Az enyhítő szakaszt illetően az 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés b.) pontja és az ezzel megegyező 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pontja egyaránt legkevesebb kétévi szabadságvesztés kiszabására nyújt lehetőséget, ha a büntetési tétel alsó határa ötévi szabadságvesztés.

Az 1978. évi IV. törvény a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként szabályozza, hogy az automatikusan a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik. Az 1978. évi IV. törvény 47. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak csak a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárást kellett feltüntetni az ítéletben, s ilyen kizáró rendelkezés hiányában a határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítéltet a büntetés-végrehajtási bíró bocsáthatta feltételes szabadságra, ha - különösen a büntetés végrehajtása alatt tanúsított kifogástalan magatartására, és arra a készségére tekintettel, hogy törvénytisztelő életmódot fog folytatni - alaposan feltehető volt, hogy a büntetés célja további szabadságelvonás nélkül is elérhető. Ebből következően a korábbi törvény a feltételes szabadságra bocsátás engedélyezését kifejezetten a büntetés végrehajtása, nem pedig a büntetés kiszabása körében szabályozta. A feltételes szabadságra bocsátás kérdésében ugyanis a törvény egyéb rendelkezéseire is figyelemmel automatizmusok érvényesültek, amelyek az elsőfokú ítélet rendelkezéseitől függetlenül, a törvény kötelező szabályai alapján működtek.

Ezzel szemben a 2012. évi C. törvényben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja nem a végrehajtási fokozathoz, hanem az elkövető előéletéhez igazodik, ezáltal a büntetés kiszabása során értékelendő.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén - ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, - a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. A (2) bekezdés értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetében háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

E szabály sem tekinthető mérlegelési lehetőséget biztosító rendelkezésnek, mivel a kétharmad kitöltésénél kedvezőbb rendelkezés alkalmazását a törvény kizárja, ennél súlyosabb feltételes szabadság kiszabhatóságáról viszont nem rendelkezik, így a nulla poena sine lege elvének sérelme nélkül kedvezőtlenebb rendelkezés alkalmazására sincs törvényes lehetőség.

Az új büntető anyagi jogszabály 38. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját ügydöntő határozatában a bíróság

állapítja meg, a feltételes szabadságra bocsátás immár nem a büntetés-végrehajtás, hanem a büntetés kiszabásának kérdésévé vált. Ennek magyarázatát a törvény indokolása akként foglalja össze, hogy „azok az elkövetők, akik még korábban nem követtek el vagy csak viszonylag régebben követtek el olyan bűncselekményt, amely miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték őket, nagy valószínűséggel könnyebben és hamarabb visszailleszkednek a társadalomba és törvénytisztelő életmódot folytatnak, ha korábban feltételes szabadságra kerülhetnek. Feltételezhető, hogy az ő vonatkozásukban a feltételes szabadság is eredményesen telik el.”

A Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleménye szerint is határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Az 1978. évi IV. törvény szerint a terhelt fegyházban végrehajtandó büntetés esetén legalább 4/5 rész kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra [1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdés I. fordulata], míg a 2012. évi C. törvény a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját főszabályként a büntetés 2/3 részének, visszaeső esetén 3/4 részének kitöltését követő napon határozza meg [2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés].

Az elkövetéskori és elbíráláskori jogszabály azonos módon szabályozza a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárását abban az esetben, ha az elkövetőt olyan szándékos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre, melyet korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítéltése után, a végrehajtás befejezése előtt követett el [1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés a.) pont, 2012. évi C. törvény 48. § (4) bekezdés d.) pont]; illetve a kiutasítás alkalmazásának feltételeit és tartamát [1978. évi IV. törvény 61. § 2012. évi C. törvény 59-60. §].

Fenti szabályozást összevetve a másodfokú bíróság álláspontja szerint *I. r., II. r. és III. r. vádlottak* esetében az elbíráláskor hatályos jogszabály alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez, különös tekintettel a szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának kedvezőbb meghatározása miatt, illetve *II. r. vádlott* esetében azért is, mert a kábítószer fogyasztás szubszidiárius bűncselekmény és súlyosabb bűncselekmény mellett önálló jogi értékelése kiesik. Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla *I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal* szemben a 2012. évi C. törvény szabályait alkalmazta.

IV. r. vádlott esetében az elbíráláskor hatályos jogszabály alkalmazása kedvezőbb elbírálást nem eredményez, hiszen a cselekmény büntetési tételkerete nem változott, mindkét jogszabály szerint a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, sőt kedvezőtlenebb rá nézve, hogy az új jogszabály a büntetés kiszabásakor a középértéket tekinti irányadónak. Ezért vele szemben a másodfokú bíróság az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvényt alkalmazta.

A cselekmények minősítése részben felel meg az anyagi jogszabály rendelkezéseinek és az 1/2007. számú Büntető jogegységi határozatban, valamint a Bkv. 57. számú kollégiumi véleményben foglaltaknak.

A BH 2002. évi 299. számú eseti döntés és a jogegységi határozat is egyértelműen akként foglal állást, hogy a forgalomba hozatal nem szűkíthető le a tényleges átadásra, a kábítószerrel visszaélés büntetnének megállapítása körében elkövetési magatartásként **átadás** kizárólag akkor valósul meg, ha azért történik, hogy a kábítószer az átvevő maga fogyassza el.

A **forgalomba hozatallal** szükségszerűen együtt járó átadás azonban ezt megelőzően több résztevékenységből tevődhet össze. Magában foglalhatja az eladók vagy a vevők felkutatását, ennek során közvetítők igénybevétele, előzetes megbeszéléseket, az áru megtekintését, megvizsgálását, a megállapodás megkötését, az áru tárolását, az átadás helyének előzetes felderítését, szállítóeszköz, a kísérők biztosítását stb; felölel tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba. Forgalomba hozatalnak minősül a kábítószer több személy részére történő hozzáférhetőségének biztosítása akkor is, ha az egyetlen személyen keresztül, egyszeri átadással történik. A forgalomba hozatal megkezdéseként értékelendő tehát a forgalmazással összefüggő résztevékenységek megvalósítása, befejezetté a cselekmény pedig akkor válik, amikor a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy ahhoz más vagy mások is hozzájussanak.

A **kereskedéssel** elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások. Adásvételek révén valósulnak meg, haszonszerzésre irányulnak és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz, így pl. a kábítószer csomagolását, tárolását, szállítását, elosztását. A kereskedelem rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre.

Az adott ügyben *I. r. és IV. r. vádlottak* azzal a magatartásukkal, hogy a IV. r. vádlott elfogásakor és a 000 utcai lakáson lefoglalt, eladásra szánt kábítószer megszerzték és raktározták értékesítés céljából, a kereskedést megvalósították, hiszen a tárolással a cselekmény befejezett elkövetési stádiumba jutott. A kereskedelem elkövetési magatartás megvalósítására utal, hogy mindkét vádlott esetében az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény negatív eredménnyel zárult, tehát a kábítószer nem saját fogyasztásra szánták. A lefoglalt kannabisz több kilogramm mennyisége, valamint az adagoláshoz szükséges mérleg is a továbbadást igazolja. A kábítószer tárolására, valamint adagolására, csomagolására alkalmas lakások bérleti díjának összege meghaladta az I. r. és IV. r. vádlottak bevallott jövedelme alapján biztosított anyagi kereteket, melyből szintén arra lehet következtetni, hogy ezt a kábítószer értékesítéséből fedezték. Így magatartásuk nem forgalomba hozatal kísérleteként, hanem befejezett kereskedésként értékelendő.

Ezért a másodfokú bíróság I. r. vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdésének IV. fordulataba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének, míg IV. r. vádlott közegészséget sértő cselekményét az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulataba ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntettének minősítette, melyet társtettesként követtek el [2012. évi C. törvény 13. § (3) bekezdés, 1978. évi IV. törvény 20. § (3) bekezdés].

II. r. és III. r. vádlottak a kábítószer nem fogyasztási célra adták át a IV. r. vádlott részére, ezt annak mennyisége és a IV. r. vádlott vér- és vizeletvizsgálatának negatív eredménye is igazolta. Ez az átadás a forgalomba hozatal részének tekinthető, hiszen eladás céljából adták azt át, olyan szándékkal, hogy azt a IV. r. vádlott majd értékesíti tovább. Ezzel az átadással a forgalomba hozatal befejezett elkövetési stádiumba jutott, hiszen ennek megállapításához elegendő annak a személynek átadni a kábítószer, aki azt majd eljuttatja a kisfogyasztókhoz, ugyanis ezzel az átadással ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy ahhoz más vagy mások is hozzájussanak. Ezért a másodfokú bíróság II. r. és III. r. vádlottak egészséget veszélyeztető bűncselekményeit egyaránt a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdésének III. fordulataba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette, melyet a 2012. évi C. törvény 13. § (3) bekezdés alapján társtettesként követtek el.

II. r. vádlott esetében a két évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, a 2012. évi C. törvény 178. § (6) bekezdésében meghatározott fogyasztás elkövetési magatartásának (tényállás 3. pontja) önálló jogi értékelése az új büntető anyagi jogszabály értelmében kizárt, mivel a bíróság megállapította a súlyosabban minősülő, öt évtől húsz évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett kábítószer-kereskedelem büntetében bűnösségét.

A törvényszék *I. r. vádlott* tényállás 4. pontjában foglalt közbizalom elleni cselekményét helyesen értékelte, az ítélet 25-26. oldalán a jogi indokolás körében kifejtett érveit a másodfokú bíróság osztotta. Cselekménye a 2012. évi C. törvényt alkalmazva a 342. § (1) bekezdés b.) pontjába ütköző és aszerint minősülő közokirat-hamisítás büntette, melyet a 2012. évi C. törvény 6. § (2) bekezdés alapján folytatólagosan követett el.

IV. r. vádlott közbizalmat sértő cselekményeinek jogi minősítése - az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette és az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c.) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette - tekintetében az ítéltábla más álláspontra helyezkedett.

Az 1/2000. Büntető jogegységi határozat szerint a közokirat-hamisítás különböző elkövetési magatartásait [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés a.) és b.) pont] megvalósító elkövető cselekményei, ha ugyanarra az okiratra, mint elkövetési tárgyra vonatkoznak, természetes egységet alkotnak. A cselekmény akkor minősülhet az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdésének b.) pontja szerint, ha

az inkriminált okirat készítésében az elkövető nem vett részt, vagy e részvétele miatt az (1) bekezdés a.) pontja alapján - büntethetőséget kizáró vagy megszüntető okból - nem vonható felelősségre, ezekben az esetekben az elkövető kizárólag a közokirat felhasználásáért vonható felelősségre.

Az ügyészség vádiratában azt róta IV. r. vádlott terhére, hogy 2010. március 29. napját megelőzően, pontosan meg nem határozható körülmények között ismeretlen személlyel a saját fényképével ellátott, de uuuuuu hamis névre és személyi adatokkal kiállított bolgár útlevelet készíttetett, mellyel 2010. márciusi elfogásakor igazolta magát. E magatartása - ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg - bűnsegédként elkövetett, az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntettként minősülne, természetes egységet alkotva a közokirat későbbi felhasználásával. A vádirati és az ítéleti tényállás azonban nem tartalmazza a hamis közokirat készítése magatartásának az elkövetési idejét és helyét, ez ítéleti bizonyossággal a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem is határozható meg. Így a cselekmény elévülése miatt büntethetőséget megszüntető, illetve a területi és személyi hatály szabályaira figyelemmel - a legfőbb ügyész büntetőeljárás megindításnak elrendeléséről szóló döntése hiányában - büntethetőséget kizáró ok miatti büntethetőségi akadály folytán a IV. r. vádlott nem vonható felelősségre. Erre tekintettel IV. r. vádlott bűnössége kizárólag a hamis közokirat felhasználásában állapítható meg.

Az 1/2004. Büntető jogegységi határozat kimondja azonban, hogy az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b.) pontja szerint minősülő materiális közokirat-hamisítással az intellektuális közokirat-hamisítás látszólagos alaki halmazatot képez és csak a közokirat-hamisítás materiális alakzatának elkövetését lehet az ítéletben megállapítani. Ezért a cselekménynek az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c.) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntettként is történő minősítése téves, mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság IV. r. vádlott közbizalmat sértő cselekményeit (tényállás 2. pontja) egységesen 1 rb. az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b.) pont szerint minősülő közokirat-hamisítás büntettként minősítette.

Az 1978. évi IV. törvény 83. § és a 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A büntetés kiszabása körében releváns körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, a minősítés változására tekintettel az ítélet tábla mellőzi a kísérlet enyhítő körülményként történő értékelését.

A kábítószerrel visszaélés szempontjából kiemelt jelentőséggel bír a cselekménnyel érintett kábítószeres tiszta hatóanyag-tartalma, mely körülményt a büntetés mértékének meghatározásakor is érvényre kell juttatni. Ez jelen ügyben a súlyosabb minősítést megalapozó jelentős mennyiség alsó határának

- I. r. vádlott esetében 13.777,63 gramm növényi anyag totál-THC tartalmát figyelembe véve annak 10,8-szorosa;
- II. r. és III. r. vádlottaknál 6829,79 gramm növényi anyag totál-THC tartalmát figyelembe véve annak 4,2-szerese,
- IV. r. vádlott esetében 13.777,63 gramm növényi anyag tiszta-THC tartalmával számolva annak 5,8-szorosa.

Erre tekintettel megállapítható, hogy a megvalósított cselekmény - a gyakorlatban többször előforduló többbezerszeres mennyiségekhez képest - nem kirívóan társadalomra veszélyes. A hatóanyag-tartalom a súlyosabb minősítést megalapozó mennyiség alsó határát nem sokkal haladta meg, ezért a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos, épp ellenkezőleg, valamennyi vádlott esetében lehetőséget látott a másodfokú bíróság a fegyházbüntetés enyhítésére.

A büntetés kiszabása körében el nem mellőzhető jelentőséggel bír továbbá az egyes elkövetők bűncselekményben betöltött konkrét szerepe.

I. r. vádlott a kábítószer megrendelésében kezdeményező, aktív magatartást tanúsított; a tárolásra, adagolásra alkalmas lakások bérbevételeiben is meghatározó szerepet játszott, ezért esetében a büntetési tétel alsó határát elérő mértékű szabadságvesztés kiszabása indokolt.

II. r. és III. r. vádlottak a csehországi dealer és a magyarországi megrendelő között szállították a kábítószer, a két személy összekötését vállalták, a vád tárgyává tett egyszeri futártevékenységük egyértelmű végrehajtó jellegű feladat volt. Nincs adat arra, hogy ezen túlmenően akár Csehországban, akár Magyarországon egyéb, a kábítószer termesztéséhez, étékesítéséhez köthető szerepet töltöttek volna be, ezért esetükben a másodfokú bíróság lehetőséget látott a 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazására.

IV. r. vádlott magatartása a magyarországi értékesítés kapcsán érhető tetten, hiszen ő volt az, aki a leszállított kábítószeret átvette, illetve figyelemmel az I. r. vádlottal fennálló kapcsolatára, a két lakásban tárolt kannabisz eladásában is részt vett. Esetében az alanyi társadalomra veszélyesség magasabb foka - mely büntetett előéletére és a korábbi végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása utáni újabb bűnelkövetésére tekintettel állapítható meg - indokolta a büntetési tétel alsó határát meghaladó tartamú büntetés kiszabását.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a szabadságvesztés tartamát I. r. vádlott esetében 5 évben, II. r. és III. r. vádlottaknál - a halmazatra utalás mellőzésével - 4-4 évben, míg IV. r. vádlottal szemben pedig 6 évben határozta meg, a II-III-IV. r. vádlottak esetében a kiutasítás tartamának érintetlenül hagyása mellett.

I. r., II. r., III. r. vádlottak esetében a 2012. évi C. törvény 37. § (3) bekezdés ad.) pont alapján a kiszabott szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani. Az ítélőtábla a 2012. évi C. törvény 38. § (1) és (2) bekezdés a.) pontja alapján rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, amely I. r., II. r., III. r. vádlottak esetében a büntetés kétharmad részének letöltését követő nap.

II. r. és III. r. vádlottakkal szembeni kiutasítás jogszabályi alapja a 2012. évi C. törvény 59. § (1) bekezdés és a 60. § (1)-(2) bekezdés, míg az I-II-III. r. vádlottak esetében az elkobzás a 2012. évi C. törvény 72. § (1) bekezdés a.) és d.) pontjain alapul.

Az ügyész vagyonekobzás elrendelésére irányuló indítványát a másodfokú bíróság nem tartotta alaposnak. A 2012. évi C. törvény 74. § (1) bekezdés a.) pontja értelmében vagyonekobzást kell elrendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyona, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A vagyonekobzás célja a bűncselekményből eredő vagyon elvonása, arra a vagyontárgyra - illetve ha az már nem lelhető fel, olyan összegre - kell elrendelni, amelyhez az elkövető közvetlenül a bűncselekmény útján jutott. Az irányadó tényállás alapján azonban az 1. pontban foglalt magatartás esetében nem lehet megállapítani, hogy II. r. és III. r. vádlottak a kábítószer szállításáért a 200 euro fizetséget ténylegesen megkapták, így a bűncselekmény elkövetése során történő vagyonszerzés sem állapítható meg, így vagyonekobzás elrendelésére törvényi lehetőség nincs.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla I. r. és IV. r. vádlottak esetében a nyomozati iratok 1445-1447. oldalon található őrizetbe vételről szóló határozat és a büntetés-végrehajtási intézet másodfokú bírósági iratok 11. sorszám alatti átirata alapján pontosította az előzetes fogvatartásban töltött idő feltüntetését az ítélet rendelkező részében.

I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. törvény 92. § (1) és (2) bekezdésén és az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (2) bekezdés és a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítélet tábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. év január hó 16. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2013. év január hó 14. napján kelt **28.B.1450/2011/101.** számú ítélete I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **3.Bf.124/2013/24.** számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2014. év január hó 16. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2014. év január hó 16. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
tiszttviselő*